

sprzeciwiają się przepisowi prawa krajowego, takiemu jak opisany powyżej, nakładającemu na importerów zielonej energii elektrycznej obciążenie finansowe, które nie ma zastosowania względem krajowych producentów tego samego produktu?

- (¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych i w następstwie uchylająca dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz.U. 2009, L 140, s. 16).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria regionale per Friuli Venezia Giulia (Włochy) w dniu 23 sierpnia 2022 r. – Ferriere Nord SpA i in./Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato, Agenzia delle entrate – Riscossione

(Sprawa C-560/22)

(2022/C 441/14)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Commissione tributaria regionale per Friuli Venezia Giulia

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Ferriere Nord SpA, SIAT – Società Italiana Acciai Trafilati SpA, Acciaierie di Verona SpA

Druga strona postępowania: Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato, Agenzia delle entrate – Riscossione

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 5a, dekretu z mocą ustawy nr 1 z dnia 24 stycznia 2012 r. (zmienionego ustawą przekształcającą nr 27 z dnia 24 marca 2012 r.) – którym dodano do art. 10 ustawy 287/1990 ustępy 7b i 7c – zgodnie z którymi działalność instytucjonalna Autorità garante della concorrenza e del mercato (organu ochrony konkurencji i rynku, Włochy) jest finansowana wyłącznie ze „składki” nakładanej jedynie na spółki kapitałowe (włoskie lub zagraniczne, w przypadku gdy posiadają one oddziały we Włoszech ze stałą reprezentacją podlegające obowiązkowi wpisu do rejestru handlowego) o łącznych przychodach przekraczających 50 mln euro i w związku z tym nie wpływa w sposób sprawiedliwy i proporcjonalny na wszystkie podmioty działające na rynku, na rzecz których (oprócz konsumentów) prowadzona jest działalność urzędu, może być interpretowany w sposób zgodny z prawem Unii, w szczególności:

- artykułem 4 ust. 3 TUE (zasada lojalnej współpracy);
- podstawowymi zasadami rynku wewnętrznego (w tym prawem do przedsiębiorczości i swobodą przepływu kapitału);
- artykułami 101, 102 i 103 TFUE;
- rozporządzeniem Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu WE (¹) (obecnie art. 101 i 102 TFUE);
- dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1 z dnia 11 grudnia 2018 r. mającą na celu nadanie organom ochrony konkurencji państw członkowskich uprawnień w celu skuteczniejszego egzekwowania prawa i zapewnienia należytego funkcjonowania rynku wewnętrznego (²) (w szczególności motywami 1, 6, 8, 17, 26, art. 1 ust. 1, art. 2 nr 10, art. 5 ust. 1);

odczytywanymi w świetle art. 17 ust. 1 (prawo własności), 20 (równość wobec prawa), 21 ust. 1 (równe traktowanie), 52 ust. 1 (zasada proporcjonalności) Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej;

i należy go zatem interpretować w ten sposób, [że] przepisy krajowe zawarte w art. 5a dekretu z mocą ustawy nr 1 z dnia 24 stycznia 2012 r. (w brzmieniu zmienionym ustawą przekształcającą nr 27 z dnia 24 marca 2012 r.) – którym do art. 10 ustawy 287/1990 dodano ustępy 7b i 7c – naruszają prawo Unii w wyżej wymienionym zakresie?

⁽¹⁾ Dz.U. 2003, L 1, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 2019, L 11, s. 3.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 8 czerwca 2022 r. w sprawach połączonych T-363/19 i T-456/19, Zjednoczone Królestwo i ITV/Komisja, wniesione w dniu 25 sierpnia 2022 r. przez LSEGH (Luxembourg) Ltd, London Stock Exchange Group Holdings (Italy) Ltd.

(Sprawa C-564/22 P)

(2022/C 441/15)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: LSEGH (Luxembourg) Ltd, London Stock Exchange Group Holdings (Italy) Ltd (przedstawiciele: A. von Bonin, Rechtsanwalt, O.W. Brouwer and A. Pliego Selie, advocaten)

Pozostali uczestnicy postępowania: Komisja Europejska, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, ITV plc

Żądania wnoszących odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku,
- wydanie ostatecznego rozstrzygnięcia i stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2019/1352 z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie pomocy państwa SA.44896 wdrożonej przez Zjednoczone Królestwo [i] dotyczącej zwolnienia podatkowego dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych ⁽¹⁾ (zwanej dalej „sporną decyzją”);
- tytułem żądania ewentualnego, przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania zgodnie z wyrokiem Trybunału; oraz
- obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania oraz kosztami postępowania przed Sądem, w tym kosztami poniesionymi przez uczestników mogących dołączyć do sprawy w charakterze interwenientów.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszące odwołanie podnoszą na jego poparcie pięć zarzutów:

Po pierwsze, Sąd naruszył prawo, ponieważ przeinaczył prawo krajowe i pominął materiał dowodowy dotyczący określenia jako systemu stanowiącego ramy odniesienia przepisów składających się na brytyjski system podatkowy dotyczący CFC (controlled foreign companies – kontrolowanych spółek zagranicznych), zawartych w rozdziale 9A Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 (brytyjskiej ustawy podatkowej z 2010 r. ustanawiającej przepisy międzynarodowe i inne, zwanej dalej „TIOPA”), nie zaś – brytyjskiego systemu opodatkowania spółek, którego te przepisy stanowią integralną część.

Po drugie, nawet przy założeniu, że systemem stanowiącym ramy odniesienia są przepisy brytyjskie dotyczące CFC, Sąd dopuścił się naruszenia prawa przy określaniu celu tego systemu stanowiącego ramy odniesienia i, w konsekwencji, popełnił błąd, przyjmując, że uregulowania zawarte w rozdziale 5 przepisów brytyjskich dotyczących CFC określają „normalne” opodatkowanie zysków finansowych nieprzeznaczonych do obrotu, efektem czego przewidziane w rozdziale 9 części 9A TIOPA „zwolnienie podatkowe dla finansowania grup” przysparza „korzyści”.

Po trzecie, Sąd naruszył prawo w zakresie dotyczącym stwierdzenia selektywnej korzyści. W szczególności Sąd dopuścił się tego naruszenia prawa błędnie stwierdzając, że podmioty gospodarcze, które mogły skorzystać ze „zwolnienia podatkowego dla finansowania grup” przewidzianego w rozdziale 9 części 9A TIOPA, znajdowały się w sytuacji prawnej i faktycznej porównywalnej z sytuacją przedsiębiorstw, które nie były objęte tym zwolnieniem.